

elánplus

ČASOPIS VAŠÍ GENERACE

CARMEN

*Andrea
Kalivodová*

PRAVDA

*o poplatcích
u lékaře...?*

VĚTVIČKA

a jeho nadptáci

HOROSKOP

na celý rok

PŘÍLOHA: životní styl

Zázraky

se dějí...

*ale je třeba pro ně
nesmírně tvrdě pracovat*

Mnoho nadějných zpěváků skončilo kvůli špatné hlasové výuce. Kdo vás vedl a kdy jste začala zpívat vy?

Zpívám odjakživa. Jakmile zjistili, že mám talent, rodiče mě podporovali, i když měli k hudbě hodně daleko. Až na konzervatoři mě hudba vzala, umělý a nucený přístup v *lidušce* pro mě nebyl jednoduchý. Později jsem měla ohromné štěstí, moje profesorka Janíčková přesně věděla, co můj hlas potřebuje, vedla ho přirozenou cestou a nenutila mě zpívat velké árie, při kterých vám lezou oči z důlků. Ti, co to dělají, jsou rádi, když to nějak dorvou, vypadají jak paralyzovaní. Aní na vysoké jsem se nikdy nenechala do ničeho nutit. Mám v sobě instinkt a intuici a znám svůj hlas, a i když jsem měla velké konflikty, nikdy jsem se nenechala do ničeho uvrtat. Nikdy. Ještě jsem mohla být tvrdší. Myslím si, že to s mým hlasem dopadlo, jak nejlépe mohlo.

Co všechno může mezzosopranistka zpívat, aniž by si poškodila hlas?

Na to je velmi odborná a složitá odpověď. Od autora hudby je u každé operní role předem dáno, pro jaký hlas je postava určena. Tedy u žen jde o alt, mezzosoprán či soprán. Rozhoduje pěvecký rozsah - jak vysoko či nízko se zpívá - a dále také barva hlasu. Záleží na tom, o jaký druh mezzosopránu se jedná: jestli je lyrický nebo dramatický. Obecně jsou pro mezzosoprán nejvhodnější role typu Carmen, Dahla, Azucena, Ulrika, Ježibaba atp.

Uhrančivý pohled, předky odněkud z dalekého jihu, temperament, že by mohla rozdávat, a naprosto jasno v hlavě, co chce a co ne. Rok studovala svoji osudovou roli, další rok trvalo, než ji dostala do krve a najednou měla Státní opera v Praze další Carmen – Andreu Kalivodovou. Ztepilá mezzosopranistka má nekonvenční přístup k životu a jak sama říká, než se kolem ní někdo rozhybe, ona už pádí na divokém koni; bez sedla s rozevlátými vlasy vstříc své vysněné kariéře. Vedle vášnivé Carmen je taky Ježibabou v *Rusalce*, Fenenou v *Nabuccovi*, v *Rigolettovi* zpívá Maddalenu, a v *Madama Butterfly* Suzuki. Nejtěžší je být sama sebou a ještě těžší je, aby to ostatní přijali.
/A. Z. Gonsiu.

Jak jste se dostala do Státní opery Praha?

Byla to velice zajímavá cesta. Studovala jsem zpěv na hudební fakultě AMU a od 3. ročníku jsme s dirigentem Robertem Jindrou zkoušeli projekt soudobé hudby „Bušení do železné opony“, se kterým přišlo tehdejší vedení Státní opery, pánové Nekvasil a Dvořák. Celé se to odehrávalo před železnou oponou a nikdo to tenkrát nechtěl moc zpívat a já to vzala, protože jsem cítila svou šanci. Můj hlas se dirigentům zalíbil, pozvali si mě na předzpívání a na základě toho jsem dostala nabídku k hostování, pak angažmá, nejdříve poloviční a potom celé. V roce 2001 to byl můj debut.

V jakých projektech jste po ukončení školy ve Státní opeře působila a kdy přišla nabídka na Carmen?

Začínala jsem ve dvou operách Vladimíra Wimmera Rytíř a Smrt a Jelizaveta Bam v Bušení do železné opony, pak přišla Třetí dáma z Kouzelné flétny od Mozarta, to je výborná hlasová hygiena, pak Maddalena, Fenena... vystupovala jsem v menších středních rolích. S Carmen to ze začátku vypadalo beznadějně, nechtěli mi ji dát. V podstatě neměli takový typ jako jsem já. Nevím, jestli byl v republice typ na Carmen jako já, ale nedali mi ji, protože mi nevěřili. Dali ji někomu jinému, což bylo dobře. Tenkrát jsem ještě studovala, chtěla jsem do té role vstoupit, ale bylo to těžké, velice, velice těžké. Učila jsem se ji ve francouzštině, učila jsem se ji tančit a s profesorkou Evou Bláhovou jsme se dohodly, že ji odzpívám na nějaké malé scéně. Na představení do Košic přijela i šéfová opery Ingeborg Žádná. Ale ta osoba, tedy já, která se snažila o Carmen, byla nevyzrálá. Dokážu si to říct. Jen jsem odzpívala svůj part, který jsem se horko těžko naučila a dostala ho do hlavy. Carmen jsem zpívala mockrát, pořád a pořád dokola. No a pak to všechno nějak do sebe zapadlo - hlas, planety...

Tu roli jsem přece jen dostala a hned první představení byl úspěch. A dnes se lidi skutečně ptají, kdy zpívá Kalivodová, my ji chceme vidět. Stal se mi v životě takový malý zázrak, zázrak, opravdu. Nikdo tomu nevěřil. Nikdo. S Carmen dnes můžu hrdě vstoupit kamkoli, což před dvěma lety bylo zdaleka nemožné.

Už jste dostala nabídky ze zahraničních operních domů?

Dostala jsem nabídky z menších divadel v Německu. Přijela jsem do toho kterého města, podívala jsem se na jeviště, na lidi kolem a uvědomila si, že bych tam nebyla šťastná. To nechci dělat. Hostování ve Vídni jsem zase odmítla kvůli roli, která mi nesedla. Když do ciziny jezdím, teď jsem byla se Stabat mater Antonína Dvořáka v Japonsku, těším se, až se vrátím na ta svoje prkna. Pro mě je nejdůležitější, že jsem šťastná ve Státní opeře. Ať má na ni kdo chce jakýkoli názor, můžou to být i s despektem podané soudy některých kritiků, myslím, že se to zlepšuje, protože je tam otevřená komunikace. Snahu musí mít všichni, jde jen o to, komunikovat s pokorou, s uměním naslouchat, ale musí to být vzájemné. Teď je u nás atmosféra, kdy se lidé semkli, protože jim začalo téct do bot, Státní operu chtěli zrušit, nebo spojit s Národním divadlem. Státní opera se snaží dávat tituly, na které chodí naši i cizinci. Taky máme nového šéfdirigenta Guillaumea Tourniaira, který dokáže zpěvákům pomoci nejen na jevišti, ale i v cvičebně. A mám pěkný korektní vztah s Inge Žádnou, čehož si velmi vážím. Když jsem přišla do opery, byla jsem tak trochu floutek, který neví, která bije, dneska vidím, kolik je tu fantastických kolegů.

Co všechno je třeba, aby talentovaný zpěvák prorazil?

To, že je zpěvák výborný, to je samozřejmost. Dostat se někam, vždycky závisí na schopné agentuře. Mám tým lidí, kteří mě podporují, na prvním místě jsem já sama. Ale všechno má svůj čas. To cítíte. Dávám si tak pět let. Nechci se nikam drát nebo rvát, to je srandovní. Chtěla bych posbírat zkušenosti, chtěla bych být připravená na zaskoky ze dne na den, myslím, že to je hodně důležité, a hlavně - aby přišly ve správný čas. Když to ve správný čas není, nejste šťastná. Šance, jak vyhrát, to je tvrdá práce a musíte si stát za tím, co řeknete. Je to jediná šance. I proto mám spoustu lidí, kteří mě dnes mají upřímně rádi, a to byli dříve mými nepříteli. Není umění zničit svého nepřítele, ale umění je dostat ho na svou stranu. Nikdy to nebyl jen výsledek nějakého rozhovoru, ale přede-

vším práce a mojí životní filozofie. Snad díky tomu nemám kolem sebe neseriózní lidi. Minulý rok jsem odřízla ty, kteří škodili mé energii, mojí auře.

Zdá se, že profesionální zpěv je tvrdý boj. Jak se v operní branži projevuje? Chcete blíže mluvit o tom, co se minulý rok stalo?

Hodně stresu z práce, hodně emocí, rodina, okolí, měla jsem spoustu starostí. Bylo to náročné! Byla jsem příliš velký dobrák, ale tento rok se pokusím svůj přístup korigovat. Prožívám teď krásnou satisfakci, urovnání, ve Státní opeře mám pocit domova, přestože tam zpívám za tabulkový plat. Když zpíváte za směšný plat, potřebujete mít pocit, že si vaši práce někdo váží. A to právě cítím, na sto procent! Předtím jsem se plácala a říkala si, můžu vůbec tantomu říct to a tomu zase ono? A najednou táhneme za jeden provaz. Pokud cítím, mám instinkty, musím je projevit, jinak umřu. Když mi něco vadí, řeknu to, když mě něco dojmá, rozpláču se a když se rozčílím, zařvu.

Projevují se tak v divadle všichni umělci?

Praví umělci v sobě mají temperament, oheň, chtějí vyjádřit svůj názor. Samozřejmě, že v přiměřené míře.

Foto: Jan Kačír

Jak se udržujete v kondici?

Chodím hodně po Praze, usmívám se na lidi, tancuju Carmen, hodně dýchám, cvičím, pohybuji se i doma na Moravě, večer běhám, mám pořád zdravý režim, ten je pro mě velice důležitý. Když zpíváte a ještě v italštině, ruštině, francouzštině, je to nutné. Jsem teď v dobré psychické